

Ardei ridică privirea și o văzu pe un scaun ce părea să plutească pe deasupra mesei și a cuptoarelor și, uitându-se mai bine și mai mult, îi era din ce în ce mai limpede că scaunul nu doar *părea* să plutească, ci chiar plutea. Era cazul, își spuse, să nu-l mai mire nimic în CasaLumea lui Arnim von Veltheim.

— Hai, hai, că nu e timp de pierdut, zise bucătăreasa și îi aruncă un șorț de gătit. Imediat dă peste noi micul dejun și mai sunt atât de multe de făcut. Uite, vezi saci ăia de cartofi?

— Da, răspunse Ardei, uitându-se spre grămada prăfuită de saci.

— Trebuie curățați pentru ciorbă.

— Toți?

— Toți, băiete, că-s multe guri de hrănit, spuse Ioana Tocana și îi zâmbi, iar acel zâmbet oferi băiatului curaj și putere.

Se apucă de treabă și descoperi că munca nu era nici atât de grea pe cât își imaginase și că nici nu dură atât de mult pe cât se așteptase. Era ca și cum ceva îi împingea mâinile să i se miște mult mai repede și cartoful să-și scuture cămașa mult mai ușor decât ar fi fost normal. Magie, se gândi Ardei și, într-adevăr, aruncând o privire deasupra mesei, văzu brațele bucătăresei mișcându-se încet, încet de tot, iar buzele ei șoptind ceva. Da, da, își spuse băiatul, magie. Ca tot ce se găsește în CasaLume.

După vreun ceas se găsi înconjurat de câteva grămezi de coji de cartofi și se grăbi să le urce în roabă. Duse prima roabă până la capătul îndepărtat al bucătăriei și trase de o

trapă din podea, în spatele căreia bănuia că trebuia să se afle gunoiul, dar dădu peste un hău întunecat din care străluceau sute și mii de ochi mici.

— Ah! scoase un strigăt și lăsă trapa să cadă.

Râsete în jur.

— Șoareci, Ardei, cei ce pun și strâng masa de trei ori pe zi. De crezi că-i treabă ușoară, te invit să li te alături, strigă bucătăreasa din înaltul sălii.

În cele din urmă găsi burlanele ce duceau gunoiul cine știe unde pe sub casă. Ceva i-a atras atenția pe drumul de întoarcere spre bucătărie: o a doua bucătărie, în care niște umbre lungi (o caracatiță? se întrebă Ardei, dar ideea îi păru absurdă) păreau să gătească deodată zeci și zeci de feluri de mâncare. Părea atât de ostentivă biata creatură, încât lui Ardei i se făcu milă și vru să se apropie, să împingă de ușă, poate chiar să dea o mână de ajutor. Gândindu-se la asta, își dădu brusc seama că, de când intrase în bucătăria Ioanei Tocana, toată oboseala de peste noapte se spulberase ca prin minune.

Chiar când să deschidă mai larg ușa celei de-a doua bucătării, câțiva pitici apărură ca de nicăieri și-l ghidară înapoi spre masa lui de lucru.

— Nu e vreme de odihnă, băiete, se auzi glasul bucătăresei. Imediat mergi la masă și mai ai de spălat cu furtunul grămezile de cartofi.

Ardei oftă și se apucă de clătit cartofii. Nici nu-și dădu seama când se apropie de sus Tanti Ioana Tocana, dar îi auzi glasul:

— Bucătăria Monștrilor.

— Poftim?

— Acolo se face mâncarea pentru ei, zise Ioana Tocana. Lucrurile trebuie ținute separat. Mâncăm separat, gătim separat. Așa e regula acestei lumi, Ardei, băiete, zise bucătăreasa zâmbind, dar în spatele zâmbetului Ardei crezu că vede o umbră de amărăciune, sau de griji în fața vechilor obiceiuri, cine putea spune cu certitudine?

— Dar nu sunt ai noștri? Monștrii noștri?

— Ba da, sunt, dar sunt produsul imaginației voastre, iar atunci când stați de vorbă cu ei, aceștia dispar. Nu mai pot exista. Nu mai au de ce să o facă, nu?

— De ce?

— Așa trăiesc ei, în umbre, în colțul ochiului, pe la margini de lume, dar sunt tot ai voștri, așa că bunul von Veltheim nu a putut să nu-i salveze și pe ei. Fac parte din voi și tot ce e al vostru von Veltheim iubește. Vrea să vă fie bine.

— Deci nu avem voie să stăm de vorbă cu ei? întrebă Ardei, gândindu-se la Umbra ce-i dădea târcoale și înțelegând parcă un pic mai multe. Dar ei știu asta?

— Cine? Monștrii?

— Da.

— Știu, cum să nu? răspuse bucătăreasa și îndată îi zbură zâmbetul de pe buze și se enervă. Dar, ia zi, Alfred Maria nu v-a spus toate astea când ați ajuns?

— Nu ne-a spus nimic.

— S-a ramolit, sărmanul, zise și zâmbetul reveni pe chip. Ei bine, ți-am spus eu. Acum hai, trece timpul. Pregătește-te pentru micul dejun.

Femeia îl mângâie pe obraz și atingerea îi fu rece. Dar cum să fie? se întrebă Ardei, când stătea mai toată ziua în înaltul sălii, departe de cuptoare, negătind niciodată, ci doar dictând rețete după rețete după rețete? Era de mirare că mai avea glas să vorbească cu el.

— Dar n-am terminat cu cart..., încercă să zică și arătă spre grămada de cartofi ce, cu doar o clipă înainte, era

întreagă, iar acum toată mărunțită-n cuburi mici, numai bune pentru ciorbe.

Tanti Ioana Tocana zâmbi și se întoarse în înaltul bucătăriei, pe scaunul ei plutitor, atât de sus, încât dispăru cu totul în beznă.

De îndată ce pași din bucătărie pe holul ce ducea spre sala de mese, Ardei fu din nou cuprins de o oboseală și-o moleșeală vecine cu moartea. Abia izbuti să-și târască picioarele până la masa plină de bucate și ceaiuri, carafe cu cacao, vase cu cafea sau apă sau sucuri de tot felul. Pe sub oboseală simți și foamea dându-i târcoale și își adânci brațele până la cot în melci cu nucă, își turnă o cană mare cu lapte și mănca până simți că e musai să-și desfacă cureaua de la pantaloni.

După ce înghiți vreo patru melci cu nucă, desigur că mai era loc și pentru câteva felii de pâine cu gem de caise și de o cană mare cu cacao. Unde mai intra atâta mâncare nu știa, dar știa că, dacă avea să o țină așa toată ziua, în fiecare zi, la fel ca până atunci, nu avea să dureze prea mult până ar fi devenit mai rotund decât Burete de Vase.

Că tot veni vorba despre Burete de Vase, Ardei îl căută cu privea prin sala de mese și-l văzu câteva rânduri mai încolo, îndesat între Șurub și Polonic, vârandu-și o jumătate de cozonac cu mac între fălci și hlizindu-se la vreo glumă de-ale lui Polonic. Polonic, observase Ardei, nu făcea des glume și rareori zâmbea, ca să nu mai spunem de a râde, dar, când o făcea, trântea cele mai bune glume din CasăLume și se cutremura masa sau patul de râsul său.

Îl plăcea pe Polonic și-l mâhnea melancolia pe care o simțea mereu în privirile acestuia. Se întrebă de unde oare venea și care îi fusese povestea de până la sosirea sa la von Veltheim. Ajunse la concluzia că despre nimeni nu ar mai putea ști vreodată ceva, și dacă asta era rău sau bine, habar nu avea. Știa doar că era la von Veltheim și că de acum încolo avea să-și croiască noi amintiri sub noi destine. Iar asta nu putea fi decât bine, nu?

Meditația molcomă îi fu întreruptă de Scorțișoară, care se trânti obosită pe scaunul din stânga sa și-și lăsă fruntea să i se lovească încet de masa de lemn.

— Pfffff..., suflă pe sub masă, ce obosită sunt...

— Știi, te cred. Și eu sunt frânt, zise Ardei.

Se bucurase când Scorțișoară se așezase lângă el. Îi plăcea de ea – deși nu *așa*, nu! își spusese, nu, ci doar ca o prietenă, una puternică și hotărâtă.

— Auzi, trebuie să vorbim. Trebuie să ne întâlnim cu toții.

— Care toți? întrebă Ardei.

— Ordinul Povestitorilor, spuse Scorțișoară. Ah, apropo, ai intrat și tu în Ordin. Asta s-a decis. Adică, dacă vrei, clar. Dar, dacă mă întrebi pe mine, nu văd de ce să nu vrei. E fain în Ordin.

— Adică? întrebă Ardei între două îmbucături. Ce e asta?

— Păi, suntem noi – Polonic e șeful, Șurub, eu, Burete de Vase, tu! Și încă câțiva cu care nu cred că ai vorbit până acum. Ne întâlnim în secret, într-o cămăruță de la etaj, o să-ți arăt eu unde, și stăm de vorbă. Mai ales despre viitorul